

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.153 van 18 februari 2009
in de zaak RvV XII

In zake: X
handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk
vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart Guineese nationaliteit zijn, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige dochter Kadiatou BAH, op 19 november 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 10 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die loco advocaat L. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 6 december 2005 België is binnengekomen, diende op 9 december 2005 een asielverzoek in.

1.2. Op 24 januari 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op het asielverzoek, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 2 maart 2006 besliste de adjunct-Commissaris-generaal dat verder onderzoek van het asielverzoek noodzakelijk was.

1.4. Op 22 september 2006 nam de adjunct-Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in.

1.5. Verzoekster diende, bij schrijven gedateerd op 14 mei 2007, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.6. Op 10 september 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard.

Deze beslissing, die verzoekster op 20 oktober 2008 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) in toepassing van artikel 9.3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u me dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende :

Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 09.12.2005. Op 26.09.2006 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing 'niet erkend', haar betekend op 27.09.2006. Vervolgens diende betrokkene een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat heden nog hangende is.

Het feit dat betrokkene sinds 09.12.2005 in België verblijft en hier ondertussen geïntegreerd is, een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft gevolgd, Nederlandse lessen en een cursus loopbaanoriëntatie heeft gevolgd, werkbereid is, op consultatie ging bij Kind en Gezin, haar huurgeld stipt betaalt en getuigenverklaringen voorlegt, is niet voldoende om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie daar het als normaal kan beschouwd worden dat betrokkene na een verblijf van meer dan twee jaar in een land de taal spreekt en dat zij haar tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten in afwachting van een beslissing in het kader van haar asielaanvraag.

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat artikel 9.3 van de Vreemdelingenwet het niet heeft over buitengewone omstandigheden als redenen voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging, maar voor het indienen van de aanvraag in België. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds de buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden, de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert, aangezien vermeld wordt dat de buitengewone omstandigheden zouden moeten hemomen worden bij de behandeling ten gronde, alsook art. 3 EVRM, waardoor dit onderscheid niet duidelijk wordt

gemaakt. Bovendien werden de ingeroepen buitengewone omstandigheden reeds beoordeeld - en aanvaard - in de ontvankelijkheidsfase. Indien toch wordt geopperd dat art. 3 EVRM een element te gronde is, dient te worden vermeld dat de bescherming via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Gegrondheid van het beroep.

2.1. Verzoekster voert een schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

2.1.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht moet worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan een beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan zij werd genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen niet volstaan om een verblijfsmachtiging toe te kennen. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekster aangebrachte gegevens niet weerhouden worden. De Raad besluit derhalve dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing werd gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Verzoekster kan trouwens niet voorhouden dat zij de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen niet kent, nu zij deze weergeeft en bekritiseert in haar verzoekschrift.

2.1.2. In de mate dat verzoekster aangeeft dat de bestreden beslissing incorrect is daar de motivering een tegenstrijdigheid omvat, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van

de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziet als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt het hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. De toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Verzoekster voerde als buitengewone omstandigheden de afwezigheid van een diplomatieke post in haar land van herkomst en het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM aan. In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf ontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekster heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, werden aanvaard.

Verzoekster voerde de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM ook aan om de gegrondheid van haar aanvraag om in België tot een verblijf gemachtigd te worden te onderbouwen. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid oordeelde evenwel dat *“(...) de bescherming via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om een grond te vormen voor een verblijfsregularisatie. (...)”*

Verzoekster betoogt dat *“gedaagde derhalve een tegenstrijdige motivering heeft geformuleerd door enerzijds de buitengewone omstandigheden te aanvaarden en anderzijds de aanvraag ongegrond te verklaren stellende dat er geen mogelijke schending van art. 3 EVRM bewezen is, hetgeen zij wel bewezen acht in de buitengewone omstandigheden.”*

Verweerder werpt op dat verzoekster geen argumenten ten gronde heeft voorgelegd die voldoende zijn om haar verblijf in ons land te rechtvaardigen en dat er geen sprake is van enige tegenstrijdigheid *“vermits ontvankelijkheid en gegrondheid twee gescheiden onderzoeken impliceren.”*

De mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM werd door verzoekster zowel ter onderbouwing van de ontvankelijkheid als ter rechtvaardiging van de gegrondheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf aangebracht. Er dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gesteld dat de ingeroepen buitengewone omstandigheden werden aanvaard. Verweerder heeft bijgevolg geoordeeld dat er een schending van artikel 3 van het EVRM aangetoond was. Het is dan ook kennelijk onredelijk dat verweerder, bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, stelt dat verzoekster zich niet kan beroepen op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM daar zij geen begin van bewijs aanbrengt om haar beweringen te staven.

De materiële motiveringsplicht werd geschonden.

2.2. Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen.

Verzoekster heeft een gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Vernietigd wordt de beslissing genomen door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op 10 september 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard wordt.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.